

může být případná ztráta uhrazena; nezáleží na tom, že věřitelé jimi nebyli poškozeni.

(Rozh. ze dne 18. června 1925, Zm I 93/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 21. listopadu 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem úpadku z nedbalosti podle Šu 486 čís. 1 a 2 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti podle Šu 281 čís. 9 a) tr. ř. dlužno zkoumati i tyto námitky zmateční stížnosti: 1. že není dokázáno, že obžalovaný užíval lehkomyšlně úvěru, 2. že obchody, jež uzavřel s bankou, nebyly odvážné, 3. že věřitelé obžalovaného nebyli těmito obchody poškozeni, 4. že v době, kdy byl obžalovaný dle zjištění nalézacího soudu povinen navrhnouti vyrovnávací řízení neb zahájení úpadku, dluhy obžalovaného nepřevyšovaly jeho jmění. Z Šu 486 čís. 1 tr. zák. vysvítá, že nedbalost, tam předpokládaná, může záležeti v nepřiměřeném neb o lehkomyšlném užívání úvěru. V tomto případě bylo obžalovanému kladeno za vinu a nalézacím soudem zjištěno, že obžalovaný přivodil si neschopnost platiti tím, že užíval nepřiměřeně úvěru. Lehkomyslné užívání úvěru nepřichází tudíž v tomto případě jako podmínka skutkové podstaty přečinu podle Šu 486 čís. 1 tr. zák. vůbec v úvahu. Odvážnými obchody po rozumu posléze citovaného ustanovení zákona jsou obchody, při nichž nutno počítati s větší pravděpodobností, než u jiných obchodů, s možností ztráty a k jejichž podniknutí je proto potřebí kapitálu, jímž může být případná ztráta uhrazena. V tomto případě zjistil nalézací soud, že obžalovaný pustil se bez potřebných obchodních znalostí a bez potřebných hmotných prostředků do obchodů dřívím ve velkém, které skončily nezdarem. Za tohoto stavu skutkových zjištění shledal nalézací soud v obchodech tu v úvahu přicházejících právem obchody odvážné. Námitka, že těmito odvážnými obchody nebyli věřitelé obžalovaného poškozeni, jeví se býti právně bezpodstatnou; neboť ke skutkové podstatě přečinu podle Šu 486 čís. 1 tr. zák. se nevyžaduje, by věřitelé byli poškozeni. Poškození věřitelů předpokládá pouze přečin podle Šu 486 čís. 2 tr. zák. Za stejně bezvýznamnou dlužno konečně označiti též námitku čís. 4; neboť ke skutkové podstatě přečinu podle Šu 486 čís. 1 tr. zák. se nevyhledává, aby pachatel byl předlžen a jednal, jsa si vědom tohoto stavu, nýbrž je jen potřebí, aby věděl, že je neschopen platiti, a nalézací soud zjistil, že obžalovaný byl neschopen platiti a že mu byl tento stav znám.

Čís. 2024.

S hlediska Šu 187 tr. zák. dlužno nahraditi i náklady revise.

»Vrchností« jest i okresní politická správa.

Prohlášení pachatelovo, že svoluje, by revisí zjištěný schodek byl vtělen v pozemkové knize na jeho majetek, nestačí k beztrestnosti ve smyslu Šu 187 tr. zák.

(Rozh. ze dne 18. června 1925, Zm II 195/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 15. prosince 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ů 181, 182 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Právní posouzení věci, pokud jde o odepření dobrodiní podle §u 187 tr. zák., jest ve shodě se zákonem (čís. 9 b) §u 281 tr. ř.). Zjištěno je, že na obžalovaného bylo dne 8. února 1924 učiněno u okresní politické správy oznámení pro zpronevěru a že okresní politická správa předala oznámení to dne 12. února 1924 četnictvu k vyšetření. Již před tím byla však zemským výborem nařízena revise obecního hospodářství orgánem zemského výboru. Za jejího průběhu byl již dne 25. ledna 1924 zjištěn schodek 12.244 Kč 48 h, jež obžalovaný uznal a dal svolení, by byl zajištěn v pozemkové knize na jeho majetku. Podobné uznání a souhlas dal obžalovaný dne 1. a 2. února 1924 k zajištění schodku, jehož výše do tohoto dne byla zjištěna 14.980 Kč 36 h. Leč ani tato částka nebyla konečná; ukázalo se dne 22. února 1924, že schodek je ještě vyšší a činí 16.176 Kč 71 h. I správnost tohoto schodku uznal obžalovaný a dal souhlas k jeho knihovnímu vtělení na svých nemovitostech. Ze zjištění těch plyne, že v době, kdy na obžalovaného bylo u okresní politické správy (vrchnosti) učiněno oznámení pro zpronevěru (8. února 1924), pokud se týče, kdy oznámení to bylo předáno četnictvu (vrchnosti) k vyšetření (12. února 1924), tudíž v době, kdy vrchnost o zavinění obžalovaného měla již vědomost, nebyla ve š k e r á škoda obžalovaným nahrazena, poněvadž se dodatečně ukázalo, že zpronevěra je o 1196 Kč 35 h větší; k tomu přičítati dlužno ještě 500 Kč útrat revise, k nimž dříve přihlíženo nebylo, jež však padají též k tíži obžalovanému, přivoděny byvše jeho protiprávním jednáním. Ježto ustanovení §u 187 tr. zák. činí beztrestnost odvislou bezvýjimečně od toho, aby národa veškeré škody stala se dříve, než soud anebo jinaká vrchnost zví o pachatelově provinění, je nepochybně, že beztrestnost ve smyslu §u 187 tr. zák. byla odepřena právem. Na tomto stavu věci nemůže změnití ničeho okolnost, že obžalovaný dne 25. ledna 1924 učinil prohlášení, že v tom případě, bude-li revisí zjištěn ještě další schodek, dává svolení, by i tato pohledávka byla v pozemkové knize na jeho majetku vtělena. Neboť v prohlášení tom lze spatřovati jen ochotu, pokud se týče všeobecný, číselně neurčitý slib, v budoucnu vyšetřenou škodu další nahraditi, kteréžto prohlášení nelze na roveň klásti náhradě škody ve smyslu §u 187 tr. zák., již jest jen skutečná náhrada škody; v takovém případě zůstává jen při pouhé dobré vůli, škodu nahraditi, ale bez skutečné náhrady, která jest podle zákona nezbytnou podmínkou beztrestnosti.

Bezodůvodně popírá stížnost, že dne 8. února 1924, případně 12. února 1924 nebyl obžalovaný vrchnosti označen jako pachatel. Uvádí se v oznámení na okresní politickou správu ze dne 8. února 1924 výslovně jméno obžalovaného jako starosty, mluví se tam o zpronevěře obecního majetku a žádá se za neodkladné nařízení trestního řízení. To stačí dle zákona úplně, by odůvodnilo podezření úřadu proti obžalovanému a vyloučilo použití §u 187 tr. zák., zvláště když dle zákona, jak ze sou-

vislosti s §em 188 tr. zák. vysvítá, není zapotřebí, by vrchnost měla již určitou vědomost o vině pachatelově, že naopak stačí pouhé pŕtahy odŕvodnĕné podezření. Již z hořejších ŕvah jest vyloučeno pŕiznání dobrodiní §u 187 tr. zák. obžalovanĕmu a není třeba obíratí se dalšími otázkami, zejména tou, že škoda obci způsobená dochází plné ŕhrady z majetku obžalovanĕho a že v dŕsledku toho není správný výrok soudu, že náhrada škody prohlášenímí obžalovanĕho není plně zajišřena atd. Z ŕvah těch vyplývá také oprávnĕnost zamítnutí návrhu obhajoby, by s rozhodnutím o trestní věci bylo vyčkáno až do exekučního prodeje nemovitostí obžalovanĕho, by se tak zjistilo, že veškerá škoda byla skutečně kryta; neboť ani za tohoto pŕedpokladu nebylo by lze rozhodnouti ve prospĕch obžalovanĕho, ježto, jak dovodĕno, nestala se náhrada veškeré škody včas.

Čís. 2025.

Zavinĕní podle §u 335 tr. zák. vyžaduje v subjektivním smĕru, by si pachatel byl vědom nebezpečí s jeho činem (opomenutím) spojenĕho (zavinĕní vědomĕ), nebo že si nebezpečí to neuvĕdomil z nedostatku povinnĕ péče (zavinĕní nevĕdomĕ). Trestnost činu v druhĕm pŕípadĕ nenastává, mohl-li pachatel nebezpečenství poznati jen pŕi zvýšenĕ, obecnou míru pevyšující pozornosti, nastává však, nepoužil-li pachatel onĕ pozornosti, kteréž by byl použil vzhledem k povaze činu a daným okolnostem každý rozumný človĕk, a bylo-li nebezpečí pŕi použití této pozornosti též poznatelným.

Pád dítěte do hrnce s horkou vodou postavenĕho na dvoŕe.

(Rozh. ze dne 19. června 1925, Zm II 152/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ŕstním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Novĕm Jičínĕ ze dne 10. března 1925, jímž byla stĕžovatelka uznána vinnou pŕĕčinem proti bezpečnosti života podle §u 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ŕ v o d ŕ:

Pŕĕčinem podle §u 335 tr. zák. jest vinným, kdo se dopoušřti činu neb opomenutí, o němž může již dle pŕirozených jeho následkŕ každĕmu snadno poznatelných, rozpoznati, že jím lze způsobiti nebo zvĕšřiti nebezpečenství života, zdraví nebo bezpečnosti těla lidského. Zavinĕní podle §u 335 tr. zák. jest tu po subjektivní stránce nejen tehdy, když si byl pachatel vědom nebezpečí, s jeho činem neb opomenutím spojenĕho (zavinĕní vědomĕ), nýbrž i tehdy, když si nebezpečí to následkem nedostatku povinnĕ péče neuvĕdomil (zavinĕní nevĕdomĕ). Trestnost činu v druhĕm pŕípadĕ nenastává již tehdy, mohl-li pachatel nebezpečenství poznati jen za použití zvýšenĕ, obecnou míru pŕevyšující pozornosti, nastává však, nepoužil-li pachatel onĕ pozornosti, kteréž by byl použil vzhledem k povaze činu a daným okolnostem, za nichž čin byl spáchán, každýkoliv rozumný človĕk, a bylo-li nebezpečenství pŕi použití této pozornosti též poznatelným. V tomto pŕípadĕ zjistil nalézací soud, že